

ส่วนที่ 3

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุน

ส่วนที่ 3

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุน

3.1 ปัจจัยพื้นฐานทั่วไป

จังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดที่มีศักยภาพการลงทุนค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับจังหวัดอื่น ๆ ในภาคใต้ โดยจังหวัดสงขลามีปัจจัยที่สนับสนุนการลงทุนที่สำคัญ ประกอบด้วย

3.1.1 โครงสร้างพื้นฐาน

โดยภาพรวมแล้วจังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดที่มีความพร้อมในด้านโครงสร้างพื้นฐานค่อนข้างมาก โดยเฉพาะโครงสร้างพื้นฐานด้านสาธารณูปโภค ได้แก่

- **ไฟฟ้า**

จังหวัดสงขลาสามารถผลิตกระแสไฟฟ้าเพื่อรองรับความต้องการที่เพิ่มขึ้นได้อีกจำนวนมาก และปัจจุบันระบบการผลิตไฟฟ้าได้เชื่อมโยงเป็นโครงข่ายเดียวกันทั่วประเทศ ให้สามารถรับกระแสไฟฟ้าจากส่วนกลางได้ ในกรณีที่มีความต้องการใช้ไฟฟ้าเกินกว่าที่ผลิตได้ภาคใต้ นอกจากนี้ ประเทศไทยยังมีโครงการรับซื้อไฟฟ้าจากประเทศมาเลเซีย ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ทำให้จังหวัดสงขลาสามารถตอบสนองความต้องการใช้ไฟฟ้าที่เพิ่มขึ้นได้อย่างพอเพียง

- **การประปา**

ในปี 2543 จังหวัดสงขลา สามารถผลิตน้ำประปาได้จำนวน 6,810 ลบ.ชม. ซึ่งสามารถรองรับการขยายตัวของความต้องการได้อีกราวร้อยละ 34 ของกำลังการผลิต ส่วนในพื้นที่ที่ไม่มีระบบประปา ประชาชนได้อาศัยน้ำจากแหล่งน้ำธรรมชาติและน้ำบาดาล ซึ่งมีปริมาณมากพอที่จะสนองตอบต่อความต้องการใช้น้ำเพื่อการอุปโภคบริโภคของประชาชนในจังหวัดสงขลา

● ระบบการสื่อสารโทรคมนาคม

ภายใต้ระบบโครงข่ายสื่อสารโทรคมนาคมที่มีอยู่ในปัจจุบัน จังหวัดสงขลาสามารถเชื่อมโยงการติดต่อสื่อสารได้อย่างสะดวกรวดเร็วทั้งในและต่างประเทศโดยผ่านระบบเครือข่ายใยแก้วนำแสงและระบบการสื่อสารผ่านดาวเทียม ในด้านการบริการเลขหมายโทรศัพท์ทั้งขององค์กร โทรศัพท์และบริษัทที่ได้รับสัมปทานมีหมายเลขโทรศัพท์เหลือรองรับการขยายตัวของความต้องการได้อีกราวร้อยละ 15 ของการให้บริการในปัจจุบัน โดยสถิติการบริการโทรศัพท์ขององค์กรโทรศัพท์ในจังหวัดสงขลามีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว ซึ่งดูได้จากสถิติจำนวนชุมสายโทรศัพท์และจำนวนเลขหมายโทรศัพท์เปรียบเทียบระหว่างปี 2542 กับปี 2543 ที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยในปี 2543 มีจำนวนชุมสายและจำนวนเลขหมายโทรศัพท์ เพิ่มขึ้นจากปี 2542 จำนวน 42 ชุมสายและ 50,050 เลขหมาย จากตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1.1 แสดงการบริการโทรศัพท์จังหวัดสงขลา ปี 2534- 2543

ปี	โครงข่าย	จำนวนเลขหมายที่มี	จำนวนเลขหมายที่มีผู้เช่า					
			รวม	ราชการ	บ้าน	ธุรกิจ	ทศท.	สาธารณะ
2534	ทศท.	30,946	27,576	1,453	18,849	6,555	395	424
2535	ทศท.	32,442	28,826	1,603	19,590	6,808	245	580
2536	ทศท.	40,226	35,424	1,945	24,611	7,669	343	764
2537	ทศท.	40,202	39,502	2,135	27,869	8,154	745	869
2538	ทศท.	41,330	40,305	2,297	28,076	8,336	507	1,089
2539	ทศท.	41,500	40,706	2,495	28,223	8,305	550	1,133
2540	ทศท.	43,872	41,532	2,690	28,270	8,407	642	1,523
2541	ทศท.	53,624	53,624	45,036	2,963	31,199	8,415	695
	TT&T	73,962	49,698	701	42,121	6,876	--	118
2542	ทศท.	50,806	47,902	3,132	33,700	8,457	717	1,896
	TT&T	74,556	51,090	782	43,045	7,163	--	100
2543	ทศท.	54,608	117,516	3,258	39,349	8,785	725	2,491
	TT&T	62,906	TT&T ไม่มีรายละเอียด					

ที่มา : โทรศัพท์จังหวัดสงขลา

3.1.2 การคมนาคมขนส่ง

จังหวัดสงขลามีการคมนาคมขนส่งที่สะดวก สามารถเลือกเดินทางได้หลายเส้นทาง ซึ่งจะส่งผลต่อการเข้ามาลงทุนของนักลงทุนทั้งชาวไทยและต่างประเทศ โดยมีเส้นทางคมนาคมที่สำคัญ ได้แก่

• การคมนาคมทางรถยนต์

ด้านการคมนาคมทางรถยนต์จังหวัดสงขลาได้มีการปรับปรุงถนนของจังหวัดให้อยู่ในสภาพดีขึ้น โดยเฉพาะเส้นทางที่เชื่อมโยงกับจังหวัดใกล้เคียง มีเส้นทางถนนมาตรฐาน 4 ช่องทางจราจร ด้านอำเภอสะเดาไปยังชายแดน และเชื่อมโยงกับระบบทางด่วนเหนือ - ใต้ของประเทศมาเลเซียได้อย่างสะดวก นอกจากนี้ถนนในส่วนของชนบทก็จัดอยู่ในระดับที่ดีของประเทศ ในการเดินทาง มีรถยนต์โดยสารทั้งรถปรับอากาศ และรถยนต์โดยสารธรรมดาวิ่งระหว่าง หาดใหญ่-กรุงเทพฯ และจังหวัดใกล้เคียง และระหว่างหาดใหญ่ไปยังประเทศมาเลเซียและสิงคโปร์โดยเส้นทางคมนาคมมีทั้งทางหลวงแผ่นดิน และทางหลวงจังหวัดเชื่อมต่อระหว่างจังหวัด ระหว่างอำเภอ และกับประเทศเพื่อนบ้าน ทางหลวงแผ่นดินที่สำคัญ ได้แก่

- ทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข 4 เป็นเส้นทางเชื่อมต่อกับจังหวัดพัทลุง ไปสิ้นสุดที่ด่านนอก อำเภอสะเดา ชายแดนมาเลเซีย
- ทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข 42 เป็นเส้นทางแยกจากทางหลวงหมายเลข 4 ที่บ้านคลองแงะ ผ่านอำเภอนาทวี ไปยัง อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี และต่อไปยังจังหวัดนราธิวาส
- ทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข 43 เป็นเส้นทางเริ่มต้นจาก อำเภอรัตภูมิ ผ่านอำเภอหาดใหญ่ อำเภอนาหม่อม ไปเชื่อมต่อกับทางหลวง หมายเลข 408 ที่บ้านควนมิด อำเภอจะนะ ไปสิ้นสุดที่สามแยกคอนยาง อำเภอหนองจิก จังหวัดปัตตานี
- ทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข 406 เชื่อมต่อระหว่างสามแยกท่าชะมวง อำเภอรัตภูมิ กับจังหวัดสตูล
- ทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข 407 (กาญจนวนิช) เชื่อมต่อระหว่างอำเภอเมืองสงขลา กับอำเภอหาดใหญ่
- ทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข 408 เริ่มจากบ้านป่ากระวะ อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช ผ่านทางแยกเข้า อำเภอรโนด อำเภอสทิงพระ ผ่านสะพานติณสูลานนท์ไปเชื่อมต่อกับทางหลวงหมายเลข 408 ซึ่งเริ่มจากอำเภอเมืองสงขลา ไปอำเภอจะนะและอำเภอนาทวี

- ทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 414 (ลพบุรีรามศวร์) เป็นเส้นทางเชื่อมต่อบ้านน้ำกระจ่าย อำเภอเมืองสงขลา ไปบรรจบทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 43 ที่บ้านควนลัง อำเภอหาดใหญ่

● การคมนาคมทางรถไฟ

การคมนาคมทางรถไฟเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในการขนส่งผู้โดยสารและสินค้าจังหวัดสงขลามีสถานีรถไฟ จำนวน 22 สถานี โดยเฉพาะสถานีรถไฟหาดใหญ่ ซึ่งเป็นชุมทางที่ใหญ่ที่สุดของภาคใต้ในปัจจุบัน มีขบวนรถไฟวิ่งผ่านหลายขบวน ขบวนรถไฟที่สำคัญ ได้แก่ รถด่วนยะลา-กรุงเทพฯ, สุโขทัย-กรุงเทพฯ, รถดีเซลรางยะลา-กรุงเทพฯ และกรุงเทพฯ-ปัตเตอร์เวิร์ธ ประเทศมาเลเซีย เป็นต้น และจังหวัดสงขลามีโครงการสร้างสถานีบรรจุและแยกสินค้าถ่วงที่สะเดา / ปาดัง-เบซาร์ ภายใต้โครงการความร่วมมือ IMT - GT ซึ่งจะทำให้จังหวัดสงขลาโดยเฉพาะอำเภอหาดใหญ่มีการพัฒนาทางด้านการขนส่งทางบกในระดับสูง

● การคมนาคมทางอากาศ

จังหวัดสงขลามีสนามบินสงขลา ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลเมืองสงขลา อยู่ในความดูแลของกองทัพเรือ และมีสนามบินหาดใหญ่ ซึ่งเป็นสนามบินนานาชาติ ตั้งอยู่อำเภอคลองหอยโข่ง ห่างจากตัวเมืองหาดใหญ่ 12 กิโลเมตร มีเส้นทางการบินติดต่อทั้งภายในและต่างประเทศ โดยช่วงเวลาที่ผ่านมามีท่าอากาศยานหาดใหญ่มีศักยภาพต่อการลงทุนและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจทั้งต่อจังหวัดสงขลาและภูมิภาคเป็นอย่างมาก โดยดูจากอัตราการขยายตัวของเที่ยวบิน และการขยายเส้นทางการบินตลอดจนการขยายพื้นที่อาคารผู้โดยสารจาก 4,200 ตร.ม.เพิ่มเป็น 8,200 ตร.ม. และมีการขยายพื้นที่บริการขนถ่ายสินค้าจากเดิม 1,577 ตร.ม. ให้เพิ่มเป็น 2,000 ตร.ม. ซึ่งจะเพิ่มระดับความสามารถในการรองรับสินค้าเพิ่มขึ้นจาก 12,000 ดันต่อปี เป็น 20,000 ดันต่อปี

● การคมนาคมทางน้ำ

จังหวัดสงขลาได้เปรียบจังหวัดอื่นๆ หลายจังหวัดเนื่องจากตั้งอยู่บริเวณปากทางเข้าทะเลสาบ นอกจากนี้จังหวัดสงขลายังมีเกาะหนู เกาะแมว เป็นที่พักของเรือที่ต้องบังคับลมนจากฤดูมรสุมและสามารถหลบเข้าไปอยู่ในทะเลสาบสงขลาได้ ซึ่งชัยภูมิเหล่านี้ทำให้ท่าเรือสงขลามีความสำคัญในการติดต่อค้าขายกับเรือสินค้าต่างประเทศมาตั้งแต่อดีต จังหวัดสงขลามีท่าเรือน้ำลึกสงขลา ตั้งอยู่ตำบลหัวเขา อำเภอสิงหนครสามารถรองรับเรือขนาด 12,000 DWT ในน้ำลึกไม่เกิน 8 เมตร ซึ่งทำให้จังหวัดสงขลาที่มีศักยภาพ

ในการขนถ่ายสินค้าระหว่างประเทศมากขึ้น โดยปัจจุบันมีเรือต่างประเทศ เช่น สิงคโปร์ เวียดนาม ปานามา จีน และฮอนดูรัส ได้เทียบท่าที่จังหวัดสงขลาแล้ว นอกจากนั้น จังหวัดสงขลายังมีท่าเทียบเรือประมงอีก 2 แห่ง คือ ท่าเทียบเรือขององค์การสะพานปลา ตั้งอยู่บริเวณท่าสะพาน ตำบลบ่อยาง อำเภอเมืองสงขลา และท่าเทียบเรือของกองทัพเรือ ตั้งอยู่บริเวณหน้าฐานทัพเรือสงขลา ท่าเทียบเรือ 3 ท่า สามารถรองรับสินค้าได้ 1,100,000 ตัน/ปี และในขณะนี้อยู่ระหว่างการศึกษาเพื่อขยายท่าเรือน้ำลึกสงขลา ให้สามารถรองรับปริมาณสินค้าได้มากขึ้น

3.1.3 แรงงาน

จังหวัดสงขลามีประชากรมากเป็นอันดับ 2 ในภาคใต้ (รองจากจังหวัด นครศรีธรรมราช) และมีจำนวนแรงงานในตลาดแรงงานจำนวนมาก โดยในปี 2543 มีประชากรที่เป็นกำลังแรงงานทั้งหมดจำนวน 610,382 คนคิดเป็นร้อยละ 49.64 ของประชากรทั้งจังหวัด เป็นผู้มีงานทำจำนวน 594,448 คน คิดเป็นร้อยละ 97.39 ของประชากรที่อยู่ในกำลังแรงงานทั้งหมด มีผู้ไม่มีงานทำจำนวน 14,708 คน คิดเป็นร้อยละ 2.41 ของประชากรที่อยู่ในกำลังแรงงานทั้งหมด โดยแบ่งเป็นผู้ว่างงานและผู้ไม่มีงานทำแต่พร้อมที่จะทำงาน คิดเป็นร้อยละ 0.81 และร้อยละ 1.61 ของกำลังแรงงานรวม ตามลำดับ นอกจากนี้อัตราค่าแรงขั้นต่ำของจังหวัดสงขลาที่เป็นอัตราที่ไม่สูงมากนักและถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ดึงดูดนักลงทุนให้เข้ามาลงทุนจังหวัดสงขลาโดยเฉพาะ นักลงทุนชาวมาเลเซีย และสิงคโปร์

3.1.4 ทรัพยากรธรรมชาติและวัตถุดิบ

โดยภาพรวมจังหวัดสงขลา มีความสมบูรณ์และมีความหลากหลายในด้าน ทรัพยากรธรรมชาติและวัตถุดิบที่เอื้อต่อการพัฒนาเพื่อนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในภาคอุตสาหกรรม การแปรรูปต่าง ๆ เนื่องจากจังหวัดสงขลาเป็นแหล่งเพาะปลูกพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ อาทิ ยางพารา ข้าว ปาล์มน้ำมัน มะพร้าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งยางพาราซึ่งนำยางใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตถุงมือแพทย์และไม้ยางพารานำไปแปรรูปเป็นเฟอร์นิเจอร์ต่างๆนอกจากนี้ลักษณะภูมิประเทศของจังหวัดสงขลาตั้งอยู่บริเวณทะเลสาบทำให้เหมาะสมกับการทำประมงทั้งจากการเพาะเลี้ยง และจากธรรมชาติ ซึ่งเอื้อต่ออุตสาหกรรมการแปรรูปทางทะเล

3.1.5 เขตการส่งเสริมการลงทุน

จังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดที่อยู่ในเขตส่งเสริมการลงทุนเขต 3 ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน โดยได้รับสิทธิประโยชน์ที่เอื้อต่อการลงทุน ดังนี้

- ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร
- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 8 ปี
- ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบที่ใช้ผลิตเพื่อส่งออกเป็นเวลา 5 ปี

นอกจากสิทธิประโยชน์ข้างต้น จังหวัดสงขลายังได้รับสิทธิประโยชน์เพิ่มเติม ดังนี้

- โครงการที่ตั้งในนิคมอุตสาหกรรมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนให้ได้รับลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลร้อยละ 50 ของอัตราปกติเป็นระยะเวลา 5 ปี นับจากวันที่พ้นกำหนดระยะเวลาการยกเว้นภาษีเงินได้ และอนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปา 2 เท่า เป็นระยะเวลา 10 ปี นับแต่วันที่เริ่มมีรายได้
- โครงการที่ตั้งสถานประกอบการอยู่นอกนิคมอุตสาหกรรมหรือเขตอุตสาหกรรมให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกจากกำไรสุทธิร้อยละ 25 ของเงินที่ลงทุนในการนี้

3.1.6 โครงสร้างทางสังคม

จังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดที่มีความพร้อมทางโครงสร้างสังคมอยู่ในระดับดี เมื่อเทียบกับจังหวัดใกล้เคียงในภูมิภาค ไม่ว่าจะเป็นในด้านการศึกษา โดยจังหวัดสงขลาถือเป็นศูนย์กลางทางการศึกษาของภาคใต้ มีสถาบันการศึกษาทุกระดับตั้งแต่อนุบาลจนถึงระดับอุดมศึกษาโดยเป็นสถาบันการศึกษาของรัฐจำนวน 575 แห่งและเป็นสถานศึกษาเอกชน จำนวน 67 แห่ง นอกจากนี้จังหวัดสงขลายังมีความพร้อมด้านการสาธารณสุข โดยในปี 2543 มีสถานบริการสาธารณสุขภาครัฐจำนวน 198 แห่ง และสถานบริการสาธารณสุขเอกชนจำนวน 6 แห่ง มีแพทย์จำนวน 213 คน พยาบาลวิชาชีพ 1,000 คน พยาบาลเทคนิค 696 คน อัตราแพทย์ต่อประชากรเท่ากับ 15,754 คน อัตราพยาบาลเท่ากับ 1,720 คน

3.2 นโยบายและมาตรการภาครัฐที่ส่งผลต่อการลงทุน

3.2.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 – 2549) ได้นำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาและบริหารประเทศให้อยู่บนพื้นฐานของความสมดุลพอดีและความพอประมาณอย่างมีเหตุผลนำไปสู่สังคมที่มีคุณภาพโดยมีจุดมุ่งหมายหลักในการแก้ปัญหาความยากจนและยกระดับคุณภาพชีวิตของคนส่วนใหญ่ในประเทศให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนและความอยู่ดีมีสุขของคนไทยโดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาแบบองค์รวมที่ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาและการพัฒนาอย่างมีคุณภาพทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และสิ่งแวดล้อม เพื่อให้คนในสังคมมีความสุข สามารถพึ่งตนเองและก้าวตามโลกได้อย่างรู้เท่าทัน โดยการสร้างจิตสำนึกให้คนไทยตระหนักถึงวิกฤตของประเทศและปรับเปลี่ยนกระบวนความคิด ทศนคติและกระบวนการทำงานให้สามารถเลือกใช้ความรู้และเทคโนโลยีได้อย่างคุ้มค่าและเหมาะสมมีระบบภูมิคุ้มกันที่ดีและมีความยืดหยุ่นพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงพร้อมไปกับการเสริมสร้างคนดีอันจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและสร้างคุณค่าที่ดีของสังคมไทยไปสู่การเป็นสังคมที่เข้มแข็งและมีคุณภาพ

บทบาทการพัฒนาประเทศ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการลงทุน

1. พัฒนาสู่ความเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจของภูมิภาค โดยอาศัยศักยภาพด้านการผลิต การเกษตรและศักยภาพของภาคธุรกิจ โดยเฉพาะการท่องเที่ยว การบริการ สุขภาพและโภชนาการและการออกแบบด้านสถาปัตยกรรมและอุตสาหกรรมการผลิต เช่น อัญมณี เครื่องประดับ เครื่องหนัง รองเท้า เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม โดยมีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการผลิตร่วมกับภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างเหมาะสม มีบริการด้านการศึกษาที่เชื่อมโยงกับสถาบันนานาชาติในภูมิภาคต่างๆมากขึ้นเพื่อพัฒนาสู่การเป็นฐานเศรษฐกิจของภูมิภาค ทั้งด้านการเกษตร การแปรรูปการเกษตรและอาหาร การเป็นฐานการท่องเที่ยวที่หลากหลายและเป็นศูนย์กลางการศึกษาและวิทยาการที่เข้มแข็ง
2. พัฒนาเป็นประตูเศรษฐกิจเชื่อมโยงกลุ่มประเทศเพื่อนบ้านและภูมิภาคอาเซียน โครงข่ายโครงสร้างพื้นฐานและสื่อสาร โทรคมนาคมและทำเลที่ตั้งของประเทศที่สามารถเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน การปรับตัวรับกระแสวัฒนธรรมที่หลากหลายเพื่อสร้างพลังต่อรองและขยายตลาดของประเทศที่จะเกี่ยวพันต่อการพัฒนาสู่ประตู

เศรษฐกิจด้านการขนส่งทางอากาศ ทางบก และทางน้ำรวมทั้งการสื่อสาร โทรคมนาคม
ของภูมิภาค

เพื่อบรรลุเป้าหมายคุณภาพทางเศรษฐกิจจึงต้องสร้างความเข้มแข็งของเศรษฐกิจมหภาค ให้มีการขยายตัวอย่างมีคุณภาพ โดยให้เศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 4-5 ต่อปีและปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจโดยเพิ่มการส่งออกเพิ่มผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ เพิ่มสมรรถนะการผลิตทั้งภาคเกษตรภาคอุตสาหกรรม และผลิตภาพของแรงงาน เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวและให้คนไทยในประเทศเพิ่มขึ้น รวมทั้งสนับสนุนค่าใช้จ่ายด้านการวิจัยและพัฒนาทั้งภาครัฐและเอกชน

บทบาทการพัฒนาประเทศ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับสงขลา

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 ได้กำหนดแนวทางการพัฒนาพื้นที่ที่มีศักยภาพให้พร้อมรองรับการปรับตัวสู่เศรษฐกิจยุคใหม่ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนาประเทศ โดยในภาคใต้ให้เน้นการใช้ศักยภาพของพื้นที่ที่ติดทะเลทั้งสองด้านให้เกิดประโยชน์ด้านการผลิตและการขนส่งสู่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้เพื่อสร้างความเชื่อมโยงด้านการผลิตกับพื้นที่ฝั่งอ่าวไทยได้กำหนดให้จังหวัดสงขลา และปัตตานี เป็นศูนย์กลางการค้าและการผลิตอาหารฮาลาลกับประเทศเพื่อนบ้าน

3.2.2 แผนเร่งรัดพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้

จังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพและโอกาสในการพัฒนาอู่อคมด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่เหมาะสมแต่ก็มีข้อจำกัดหลายประการ เช่น ความไม่พร้อมของโครงสร้างพื้นฐาน การขยายตัวทางเศรษฐกิจและการลงทุนต่ำ การบริการด้านสาธารณสุขและการศึกษาด้อยกว่าเกณฑ์ รวมทั้งความไม่สงบเรียบร้อยในพื้นที่ ทำให้การพัฒนาพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้มีความล่าช้า จึงมีความจำเป็นในการเร่งรัดพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้เพื่อลดความไม่เป็นธรรมทางสังคมซึ่งเกิดจากการพัฒนาที่ล่าช้า ตลอดจนแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างถาวร โดยใช้แผนเร่งรัดพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นแผนหลักในการพัฒนา มาตั้งแต่ปี 2541 ซึ่งมีคณะกรรมการเฉพาะกิจเพื่อพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้นำกับดูแล โดยมีจุดประสงค์เพื่อ

1. เร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัดชายแดนภาคใต้ให้ทัดเทียมกับภูมิภาคอื่นและประเทศเพื่อนบ้าน
2. เพิ่มโอกาสให้ได้รับการพัฒนาตามศักยภาพ และยกระดับคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น

3. ให้ประชาชนอยู่ร่วมกันอย่างสันติบนพื้นฐานความหลากหลายทางวัฒนธรรมและเป็นพื้นฐานในการแก้ไขปัญหาชายแดนภาคใต้อย่างถาวร

ขอบเขตและลักษณะของแผน

แผนเร่งรัดพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นแผนเฉพาะพื้นที่ที่มุ่งแก้ไขปัญหาความไม่เป็นธรรมในสังคม ที่เกิดจากการพัฒนาที่ล่าช้าและกระจายไม่ทั่วถึง โดยจะเป็นแผนปฏิบัติการประจำปีที่สอดคล้องกับแผนแม่บทเพื่อการพัฒนา 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้และนโยบายความมั่นคงแห่งชาติเกี่ยวกับจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยมีขอบเขตของแผนดังนี้

1. เป็นการพัฒนากิจกรรมที่มีศักยภาพในการพัฒนาแต่ขาดโอกาสจำเป็นต้องเร่งรัดดำเนินการเพื่อแก้ไขปัญหาที่เป็นเงื่อนไขและพัฒนาตามศักยภาพของพื้นที่
2. เป็นการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมขึ้นพื้นฐาน แต่การพัฒนาที่ผ่านมายังไม่เพียงพอต้องเร่งดำเนินการ เพราะหากทิ้งไว้จะก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมจิตวิทยา
3. เป็นกิจกรรมที่ดำเนินการโดยมุ่งคำนึงถึงพื้นที่ว่ามีเอกลักษณ์เฉพาะ ทั้งศาสนา ภาษา วิถีชีวิต ฯลฯ จำเป็นต้องพัฒนาเอกลักษณ์เฉพาะของพื้นที่

ยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาของแผนเร่งรัดพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ประจำปีงบประมาณ 2545

1. ยุทธศาสตร์เชิงรุกว่าด้วยการเสริมสร้างโอกาสตามศักยภาพของจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีแนวทางดำเนินการคือ

- 1.1 ส่งเสริมพัฒนาและปรับโครงสร้างการผลิตการเกษตร โดยขยายฐานเกษตรหลักของพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ให้มีคุณภาพและปริมาณเพียงพอในเชิงพาณิชย์
- 1.2 ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตอุตสาหกรรมการเกษตร และโครงสร้างพื้นฐานด้านการเกษตร
- 1.3 พัฒนาเมืองและด่านชายแดนให้มีศักยภาพในทางการค้าและการลงทุน
- 1.4 เร่งรัดพัฒนาระบบ โครงสร้างพื้นฐานเพื่อสนับสนุนการพัฒนาเมืองศูนย์กลางความเจริญของอนุภาคแหล่งอุตสาหกรรม และเมืองชายแดน
- 1.5 ส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวและการบริการที่มีศักยภาพ
- 1.6 ส่งเสริมบทบาทของรัฐกิจและสนับสนุนการพัฒนานุเคราะห์และฝีมือแรงงานเพื่อรองรับการขยายตัวภายใต้โครงการพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่าย (IMT-GT)
- 1.7 ส่งเสริมและพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ

2. ยุทธศาสตร์เชิงรับว่าด้วย การเร่งรัดพัฒนาเพื่อยกระดับเศรษฐกิจและสังคมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีแนวทางในการพัฒนาคือ

- 2.1 เร่งรัดให้มีการส่งเสริมอาชีพและกระจายรายได้เพื่อลดความเหลื่อมล้ำระหว่างเมืองและชนบท
- 2.2 เร่งรัดจัดให้มีบริการพื้นฐานที่จำเป็นให้เพียงพอและทั่วถึงทุกพื้นที่
- 2.3 ส่งเสริมสนับสนุนการค้าและการคมนาคมแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงและการรวมกลุ่มของชุมชน
- 2.4 ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาการศึกษาทุกรูปแบบ ทั้งทางด้านสถานศึกษา บุคลากร หลักสูตร เทคโนโลยี และคุณภาพทางการศึกษาเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงและโครงการพิเศษในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้
- 2.5 เร่งรัดพัฒนาเยาวชนรุ่นใหม่ ทั้งในรูปแบบของกลุ่มประชาคม กลุ่มองค์กร ให้มีจิตสำนึก รับผิดชอบ และภาคภูมิใจในเอกลักษณ์ของภูมิภาคอันเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นไทย โดยตระหนักถึงความสำคัญในการใช้ทุนทางสังคมให้เกิดประโยชน์และใช้หลักประชาคมในการพัฒนาแบบมีส่วนร่วม
- 2.6 เร่งรัดพัฒนาการสาธารณสุข พัฒนาคุณภาพการบริการทั้งด้านเทคโนโลยีสถานบริการและบุคลากรสาธารณสุข ให้สามารถแก้ไขปัญหาสาธารณสุขได้อย่างเหมาะสม มีประสิทธิภาพ รวมทั้งพัฒนาระบบเครือข่ายสาธารณสุข
- 2.7 เร่งรัดการบริหารจัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะการแก้ปัญหาประมงชายฝั่ง และการจัดการป่าชายเลน
- 2.8 เร่งรัดแก้ไขปัญหาแรงงาน การพัฒนาฝีมือแรงงาน และสวัสดิการสังคมให้มีประสิทธิภาพ

3. ยุทธศาสตร์เฉพาะพื้นที่ว่าด้วยการพัฒนาและแก้ไขปัญหาที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของจังหวัดชายแดนภาคใต้ หรือเป็นยุทธศาสตร์เฉพาะพื้นที่ มีแนวทางในการพัฒนาคือ

- 3.1 เสริมสร้างการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของประชาชนบนพื้นฐานของความหลากหลายทางสังคมและวัฒนธรรม
- 3.2 เร่งรัดพัฒนาศักยภาพ ทักษะ ทักษะความรู้ เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับกลุ่มประชาคมและองค์กรของชุมชนให้มีบทบาทในการมีส่วนร่วมในการพัฒนา
- 3.3 ส่งเสริมและสนับสนุนองค์กรศาสนาเพื่อให้เป็นสถาบันหลักในการพัฒนาจิตใจ จริยธรรม คุณธรรม ให้แก่สังคมและสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชนเพื่อร่วมกันต่อต้านสิ่งที่ไม่ดีงาม
- 3.4 การป้องกันเชิงรุก โดยสร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันครอบครัว และชุมชน

- 3.5 ปราบปรามยาเสพติด โดยใช้มาตรการทางกฎหมายอย่างเข้มงวด
- 3.6 บำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดให้หายขาดและกลับไปใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติ
- 3.7 ฝึกกำลังหน่วยทหาร ตำรวจ พลเรือนและอาสาสมัครในการป้องกันและปราบปรามอย่างเป็นเอกภาพ เพื่อให้สถานการณ์ความไม่สงบยุติอย่างถาวร
- 3.8 เพิ่ม เร่งรัด และพัฒนาประสิทธิภาพการดำเนินงานด้านการประชาสัมพันธ์เพื่อให้เป็นเครื่องมือสำคัญในการสนับสนุนการแก้ไขปัญหาและพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้

3.2.3 นโยบายส่งเสริมการลงทุน

คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้กำหนดนโยบายส่งเสริมการลงทุนใหม่ (1 สิงหาคม 2543) เพื่อบรรเทาภาระด้านการคลังของรัฐบาลและเพื่อให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน และแนวโน้มในอนาคต ดังนี้

1. เพิ่มประสิทธิภาพและความคุ้มค่าในการใช้สิทธิและประโยชน์ภาษีอากรโดยให้สิทธิและประโยชน์แก่โครงการที่มีผลประโยชน์ต่อเศรษฐกิจอย่างแท้จริงและใช้หลักการบริหารและการจัดการองค์กรที่ดี (Good Governance) ในการให้สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากร โดยกำหนดให้ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องรายงานผลการดำเนินงานของโครงการที่ได้รับการส่งเสริม เพื่อให้สำนักงานได้ตรวจสอบก่อนใช้สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากรในปีนั้นๆ
2. สนับสนุนให้อุตสาหกรรมพัฒนาระบบคุณภาพและมาตรฐานการผลิตเพื่อแข่งขันในตลาดโลก โดยกำหนดให้ผู้ได้รับการส่งเสริมทุกรายที่มีโครงการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) ต้องดำเนินการให้ได้รับใบรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 หรือมาตรฐานสากลอื่นที่เทียบเท่า
3. ปรับมาตรการส่งเสริมการลงทุนให้สอดคล้องกับข้อตกลงด้านการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศโดยการยกเลิกเงื่อนไขการส่งออกและการใช้ชิ้นส่วนในประเทศ
4. สนับสนุนการลงทุนเป็นพิเศษในภูมิภาคหรือท้องถิ่นที่มีรายได้ต่ำและมีสิ่งเอื้ออำนวยต่อการลงทุนน้อย โดยให้สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากรสูงสุด
5. ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม โดยไม่เปลี่ยนแปลงเงื่อนไขเงินลงทุนขั้นต่ำของโครงการที่จะได้รับการส่งเสริมเพียง 1 ล้านบาท (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน)

6. ให้ความสำคัญแก่กิจการเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร กิจการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเทคโนโลยีและทรัพยากรมนุษย์ กิจการสาธารณูปโภค สาธารณูปการและบริการพื้นฐาน กิจการป้องกันและรักษาสิ่งแวดล้อม และอุตสาหกรรมเป้าหมาย

กิจการที่ให้ความสำคัญเป็นพิเศษ

โครงการที่ได้รับการส่งเสริมในกิจการประเภทต่อไปนี้ จะให้ความสำคัญเป็นพิเศษ

1. กิจการเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร
2. กิจการที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการพัฒนาเทคโนโลยีและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
3. กิจการสาธารณูปโภค สาธารณูปการและบริการพื้นฐาน
4. กิจการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและรักษาสิ่งแวดล้อม
5. อุตสาหกรรมเป้าหมาย

ทั้งนี้คณะกรรมการจะได้ประกาศกำหนดกิจการหรืออุตสาหกรรมที่อยู่ภายใต้ประเภทกิจการที่จะให้ความสำคัญเป็นพิเศษดังกล่าว ให้ได้รับสิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากรดังนี้

1. ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักรไม่ว่าตั้งอยู่ในเขตใด
2. ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปี ไม่ว่าตั้งอยู่ในเขตใด สิทธิและประโยชน์อื่นให้ได้รับตามเกณฑ์ที่ตั้งในแต่ละเขต

นโยบายและหลักเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน จังหวัดสงขลา

จังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดที่สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจัดให้อยู่ใน เขต 3 (40 จังหวัด) ซึ่งได้รับสิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากรดังต่อไปนี้

- ให้ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร
- ให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปี ทั้งนี้ ผู้ได้รับการส่งเสริมในโครงการที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) จะต้องดำเนินการให้ได้ใบรับรองระบบคุณภาพตามมาตรฐาน ISO 9000 หรือมาตรฐานสากลอื่นที่เทียบเท่า ภายในระยะเวลา 2 ปี นับตั้งแต่วันเปิดดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้จะถูกเพิกถอนสิทธิและประโยชน์การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 1 ปี

- ให้ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 5 ปีนอกจากนี้จังหวัดสงขลายังได้รับสิทธิและประโยชน์เพิ่มเติม เขต 3 ใน 40 จังหวัด) ดังนี้

1. สำหรับโครงการที่ตั้งสถานประกอบการในนิคมอุตสาหกรรมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริม ให้ได้รับสิทธิและประโยชน์ ดังนี้

- 1.1 ให้ได้รับลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล สำหรับกำไรสุทธิที่ได้จากการลงทุนในอัตราร้อยละ 50 ของอัตรากปกติเป็นระยะเวลา 5 ปี นับจากวันที่พ้นกำหนดระยะเวลาการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล
- 1.2 อนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปา 2 เท่า เป็นระยะเวลา 10 ปีนับแต่วันที่เริ่มมีรายได้จากกิจกรรมที่ได้รับการส่งเสริม

2. สำหรับโครงการที่ตั้งสถานประกอบการนอกนิคมอุตสาหกรรมหรือเขตอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริม อนุญาตให้หักค่าติดตั้งหรือก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกจากกำไรสุทธิร้อยละ 25 ของเงินที่ลงทุนในกิจการที่ได้รับการส่งเสริมโดยผู้ได้รับการส่งเสริมจะเลือกหักจากกำไรสุทธิของปีใดปีหนึ่งหรือหลายปีก็ได้ ภายใน 10 ปี นับแต่วันที่มีรายได้จากกิจการที่ได้รับการส่งเสริม ทั้งนี้ นอกเหนือไปจากการหักค่าเสื่อมราคาตามปกติ

3.2.4 โครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้ดำเนินการศึกษาโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ โดยมีกรอบการพัฒนาตามแผนแม่บท ดังนี้

กรอบการพัฒนาตามแผนแม่บท

ผลการศึกษาได้เสนอแนะให้การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ควรดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอน โดยใช้แนวทางการพัฒนาภูมิภาคเป็นตัวนำ กล่าวคือ

1. มีความเสี่ยงสูงที่รัฐจะลงทุนล่วงหน้าจำนวนมากในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานนำการพัฒนา โดยเฉพาะระบบสะพานเศรษฐกิจ เนื่องจาก

- 1.1 การผันปริมาณการขนส่งสินค้านานาชาติให้มาใช้ "สะพานเศรษฐกิจ" ซึ่งเป็นเส้นทางการค้าเปิดใหม่ ต้องแข่งขันด้านราคาค่าขนส่งกับเส้นทางที่มีอยู่เดิม 3 เส้นทาง

คือ การขนส่งผ่านช่องแคบมะละกา ชุนคา และลอมบอก ซึ่งการขนส่งผ่าน "สะพานเศรษฐกิจ" ในขั้นตอนนี้ต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงกว่าการใช้เส้นทางเดิมมาก

1.2 ปัญหาความแออัดของช่องแคบมะละกา ทำให้การพัฒนา "สะพานเศรษฐกิจ" มีความเป็นไปได้สูง ซึ่งจากผลการศึกษาคาดว่า ช่องแคบมะละกาจะยังสามารถรับปริมาณการจราจรขนส่งสินค้าได้อีกนานถึงปี 2556 จึงจะเกิดปัญหาความแออัด

2. ควรมุ่งพัฒนาฐานการผลิตที่เชื่อมโยงกับทรัพยากรที่มีอยู่ในภูมิภาค ท้องถิ่นและตลาดในประเทศก่อน โดยรัฐเร่งลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสนับสนุนให้อย่างเพียงพอสำหรับฐานการผลิตด้านอุตสาหกรรม ธุรกิจ และบริการที่มีพื้นฐานคืออยู่แล้ว ได้แก่ อุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร เช่น ยาง น้ำมันปาล์ม อุตสาหกรรมแปรรูปสินแร่ เช่น ดิบุก ยิปซัม และอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

3. เลือกอุตสาหกรรมตัวนำการพัฒนา ได้แก่ อุตสาหกรรมกลั่นน้ำมัน อุตสาหกรรมปิโตรเคมีขั้นต่อเนื่อง และระบบท่อส่งน้ำมัน เนื่องจากการขนส่งน้ำมันดิบทางท่อส่งน้ำมันขนาดใหญ่ผ่านสะพานเศรษฐกิจ จะทำให้การกลั่นในประเทศไทยและส่งออกไปจำหน่ายตลาดในตะวันออกไกล มีความเป็นไปได้ในเชิงธุรกิจสูง

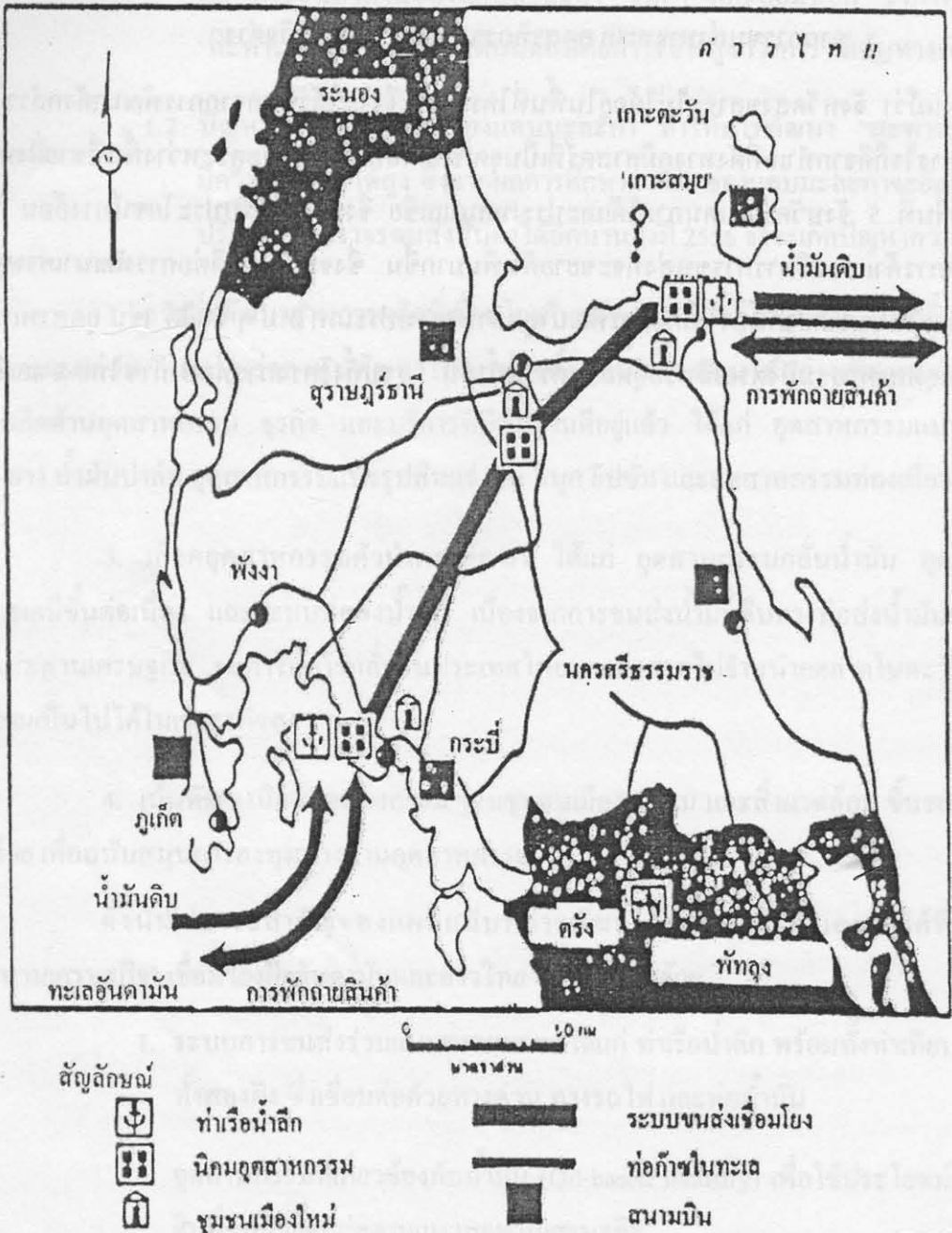
4. เน้นพัฒนานิคมอุตสาหกรรม ฐานชุมชนเมือง สังคม และสิ่งแวดล้อม ขึ้นรองรับควบคู่ไปด้วย เพื่อสนับสนุนการลงทุนทางด้านอุตสาหกรรม

ดังนั้น สาระสำคัญของแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ที่จะพัฒนา "สะพานเศรษฐกิจ" เชื่อมโยงฝั่งอันดามันและอ่าวไทย จะประกอบด้วย

1. ระบบการขนส่งร่วมแบบผสมผสาน ได้แก่ ท่าเรือน้ำลึก พร้อมทั้งท่าเทียบเรือน้ำมัน ทั้งสองฝั่ง ซึ่งเชื่อมต่อด้วยทางด่วน ทางรถไฟ และท่อน้ำมัน
2. อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับน้ำมัน (Oil-based Industry) เพื่อใช้ประโยชน์จากน้ำมันดิบที่ขนส่งโดยท่อตามแนวสะพานเศรษฐกิจ
3. อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับท่อก๊าซ (Gas-based Industry) โดยใช้ก๊าซจากแหล่งในอ่าวไทย หรือจากแหล่งอื่นที่จะหามาได้
4. กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งทางทะเล (Shipping-based Activities) ซึ่งอาจรวมถึงการบรรจุภัณฑ์ การเดินเรือในเส้นทางสายรอง และการขนส่งสินค้าข้ามคอคอด
5. อุตสาหกรรมแปรรูปและอุตสาหกรรมการผลิตที่ใช้ทรัพยากรท้องถิ่น และ/หรือ วัตถุดิบที่นำเข้า ซึ่งจะมีที่ตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมที่ติดกับท่าเรือน้ำลึก หรือสถานที่ที่เหมาะสมอื่นๆ

6. การพัฒนาเมืองเพื่อเพิ่มความได้เปรียบของพื้นที่ในการดึงดูดให้เกิดกิจการต่อเนื่องจากการขนส่งทางทะเล อุตสาหกรรม การค้า และธุรกิจต่างๆ

ถึงแม้ว่า จังหวัดสงขลาจะไม่ได้อยู่ในพื้นที่โครงการ จึงไม่ได้รับผลจากการพัฒนาดังกล่าวโดยตรง แต่อย่างไรก็ดีจากทำเลที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่เป็นจุดเชื่อมต่อหรือเป็นประตูระหว่างพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้กับพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้และประเทศมาเลเซีย จึงน่าจะได้รับประโยชน์ทางอ้อม โดยเฉพาะจากการค้าและบริการการขนส่งที่จะขยายตัวเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะเป็นผลดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวม และในขณะเดียวกันทำให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมประเภทใหม่ ๆ ขึ้นได้ เช่น อุตสาหกรรมต่อเนื่องกับอุตสาหกรรมปิโตรเคมีหรืออุตสาหกรรมน้ำมัน รวมทั้งโครงการท่อส่งก๊าซไทย-มาเลเซีย

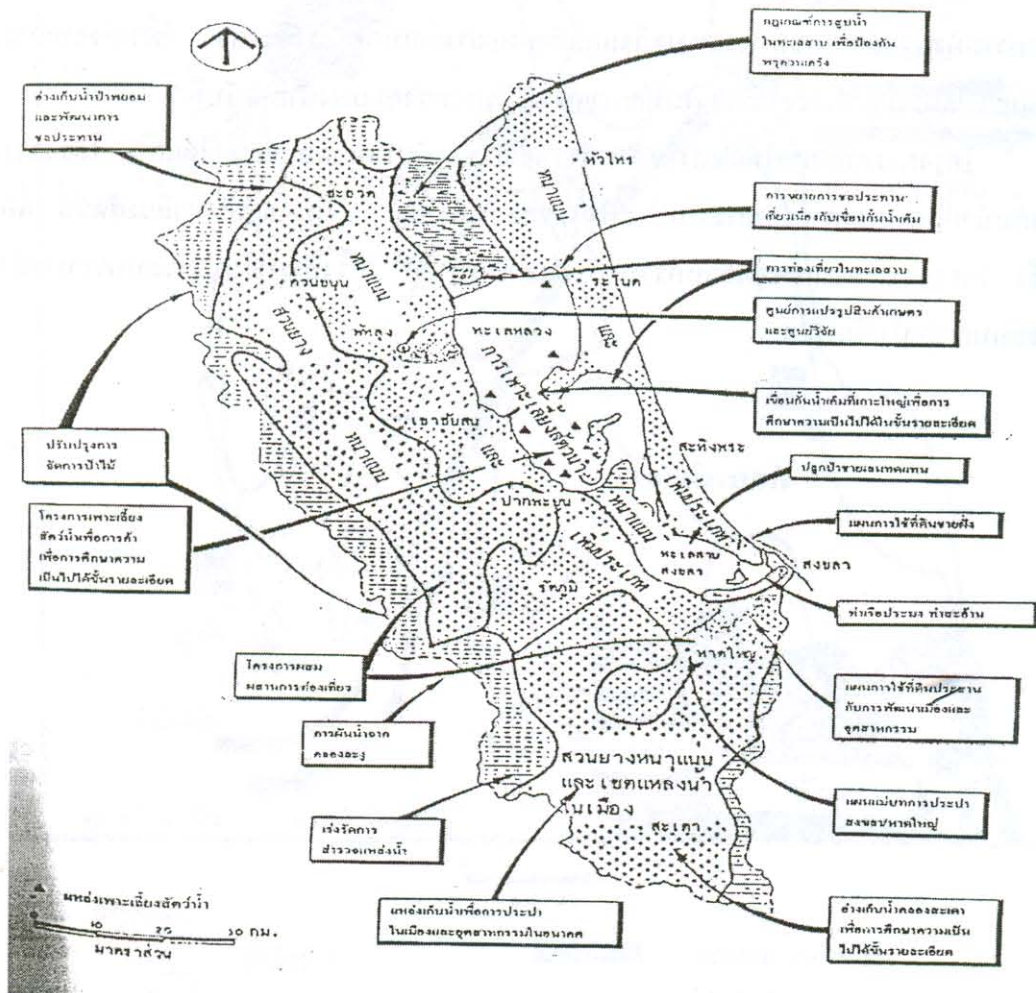
รูปที่ 3.2.4 แสดงพื้นที่โครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

*ที่มา http://www.nesdb.go.th/Main_menu/Rural/rural_data/South_Project_data/south_project_page.html

3.2.5 โครงการพัฒนาอู่มน้ำทะเลสาบสงขลา

โครงการพัฒนาอู่มน้ำทะเลสาบสงขลา ได้เริ่มมีการศึกษาและพัฒนาขึ้นในปี พ.ศ. 2527 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาอู่มน้ำทะเลสาบสงขลาภายใต้เป้าหมายของการพัฒนาเศรษฐกิจควบคู่กับการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและ การดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมให้สามารถอำนวยประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างต่อเนื่องในระยะยาว ซึ่งหลังจากการศึกษาแล้ว ได้ถูกนำมาบรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7

โครงการหลักภายใต้แผนงานดังกล่าวที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดสงขลา ได้แก่ โครงการเขื่อนกั้นน้ำเค็ม โครงการขยายระบบประปาสงขลา-หาดใหญ่ โครงการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำเพื่อการค้า โครงการพัฒนาเขตอุตสาหกรรมบริเวณท่าเรือน้ำลึก โครงการปรับปรุงระบบระบายน้ำ และระบบกำจัดน้ำเสีย ฯลฯ

รูปที่ 3.2.5 แสดงพื้นที่โครงการพัฒนากลุ่มน้ำจังหวัดสงขลา

** ข้อมูลปัจจุบันของโครงการ

*** ที่มา : แผนลงทุนจังหวัดสงขลา : ศักยภาพและข้อจำกัดการพัฒนาเศรษฐกิจของจังหวัดสงขลา, 2537, สำนักวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, หน้า 18-21.

3.2.6 โครงการท่อส่งก๊าซและโรงแยกก๊าซไทย - มาเลเซีย

โครงการท่อส่งก๊าซและโรงแยกก๊าซไทย-มาเลเซีย เป็นความร่วมมือระหว่างปตท. (การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย) กับปิโตรนาส (บริษัทน้ำมันแห่งชาติมาเลเซีย) เพื่อดำเนินการวางท่อส่งก๊าซจากพื้นที่พัฒนาร่วมของประเทศทั้งสอง (Joint Development Area : JDA) เพื่อเชื่อมกับระบบท่อทางภาคเหนือของประเทศมาเลเซีย ซึ่งมีก๊าซธรรมชาติประมาณ 9.5 ล้านล้านลูกบาศก์ฟุต

การวางท่อส่งก๊าซธรรมชาติไทย-มาเลเซีย ประกอบด้วยท่อส่งก๊าซธรรมชาติบนบกและในทะเล รวมระยะทาง 374 กิโลเมตร เป็นท่อก๊าซในทะเลจากแหล่งผลิตก๊าซฯในพื้นที่พัฒนาร่วมมาขึ้นบกที่อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา ระยะทาง 277 กิโลเมตร จากนั้นจึงวางท่อก๊าซบนบกผ่านพื้นที่พัฒนาคามแพนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของสำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ไปเชื่อมกับระบบท่อของมาเลเซียทางภาคเหนือในรัฐเคดาห์ผ่านจุดชายแดนอำเภอสะเดา รวมระยะทาง 95 กิโลเมตร โดยอยู่ในประเทศไทย 87 กิโลเมตร และในมาเลเซีย 8 กิโลเมตร

การก่อสร้างโรงแยกก๊าซธรรมชาติไทย-มาเลเซีย จะก่อสร้างที่อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา ณ จุดใกล้กับบริเวณที่ท่อก๊าซธรรมชาติขึ้นบก และท่อส่งก๊าซหุงต้ม โดยโรงแยกก๊าซธรรมชาติ มีขนาดแยกก๊าซฯ 425 ล้านลูกบาศก์ฟุตต่อวัน โดยมีผลิตภัณฑ์หลักคือ ก๊าซหุงต้ม (NPG) ก๊าซธรรมชาติเหลว (NGL) และก๊าซซึ่งใช้เป็นเชื้อเพลิง โดยคาดว่าจะการก่อสร้างโรงแยกก๊าซจะแล้วเสร็จภายในปลายปี 2545

การวางท่อส่งก๊าซหุงต้มจากโรงแยกก๊าซ จะวางขนานไปกับท่อส่งก๊าซธรรมชาติ จนถึงชายแดนไทยที่อำเภอสะเดา ความยาว 87 กิโลเมตร และวางต่อเข้าไปในมาเลเซียในปีงบประมาณ 150 กิโลเมตร

ประโยชน์ที่ได้รับจากโครงการร่วมทุน ปตท.- ปิโตรนาส

ประโยชน์ต่อประเทศ

- 1) ช่วยเสริมสร้างความมั่นคงด้านพลังงาน ซึ่งเป็นฐานในการพัฒนาเศรษฐกิจโดยเชื่อมโยงระบบท่อของ 2 ประเทศเข้าด้วยกัน
- 2) รัฐสามารถประหยัดเงินตราต่างประเทศจากการนำเข้าก๊าซธรรมชาติซึ่งมีราคาถูกกว่าไปใช้แทนน้ำมันเตา
- 3) ช่วยแก้ปัญหาความมั่นคงในชายแดนภาคใต้ของไทย โดยมีส่วนส่งเสริมให้ใช้ความเจริญทางเศรษฐกิจมาช่วยดำเนินการ

- 4) ช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการลงทุนในพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งเป็นจุดเชื่อมโยงการลงทุนระหว่างประเทศ อันจะก่อให้เกิดการไหลของเงินตราต่างประเทศและเทคโนโลยีสู่ท้องถิ่น
- 5) ก่อให้เกิดรายได้และเงินตราต่างประเทศจากการบริการของ โครงการท่องเที่ยวศึกษา และ โรงเรียนกักตุน รวมทั้งภาษีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
- 6) กระชับความสัมพันธ์อันดี และความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยและมาเลเซีย

ประโยชน์ต่อชุมชน

- 1) เร่งให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมในท้องถิ่นจากการมีแหล่งพลังงานที่สะอาดและราคาเป็นธรรม เช่น โรงไฟฟ้า อุตสาหกรรมโรงปูนซีเมนต์ อุตสาหกรรมเซรามิก อุตสาหกรรมอาหารกระป๋อง ฯลฯ รวมทั้งอุตสาหกรรมห้องเย็น จากการมีก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เหลว ซึ่งเป็นผลพลอยได้จากโรงแยกก๊าซ
- 2) ส่งเสริมให้มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ วัตถุดิบและแรงงานในท้องถิ่น ซึ่งจะก่อให้เกิดรายได้ และยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชนในท้องถิ่นให้ดีขึ้น
- 3) สร้างความต้องการแรงงานที่มีการศึกษาในทุกระดับในภูมิภาค ยกเว้นคุณภาพแรงงานจากเกษตรกรรมสู่อุตสาหกรรม ซึ่งจะกระตุ้นให้มีการพัฒนาระบบการศึกษาในภูมิภาค
- 4) จากตลาดแรงงานที่เพิ่มขึ้นจะช่วยดึงแรงงานทุกระดับกลับสู่ท้องถิ่น ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างความอบอุ่นในครอบครัว และชุมชนที่เข้มแข็ง

ผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากโครงการท่องเที่ยวศึกษาและโรงเรียนกักตุนไทย-มาเลเซีย

ผลกระทบด้านสังคม

ผลกระทบด้านวิถีชีวิตและการเลี้ยงชีพ

1. การแตกแยกทางความคิดระหว่างผู้สนับสนุนและผู้คัดค้านในชุมชน
2. การเวนคืนที่ดิน ซึ่งอาจจะทำให้เกิดการพลัดพรากถิ่นฐานเดิม
3. การเพาะเลี้ยงนกเขาชวา การเพาะปลูก การประมง และการเลี้ยงสัตว์ของประชาชนในพื้นที่โครงการเปลี่ยนไปจากเดิม

ผลกระทบด้านสิทธิประโยชน์ต่อสาธารณะและการมีส่วนร่วม

- 1) ประชาชนไม่ได้รับข้อมูลและไม่มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นหรือตัดสินใจตั้งแต่เริ่มโครงการ
- 2) การใช้ประโยชน์ในพื้นที่พัฒนาร่วมไทย-มาเลเซีย (JDA) ซึ่งมีพื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ในประเทศไทย แต่แบ่งผลประโยชน์กัน 50:50
- 3) ประชาชนไม่ได้รับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการใช้พลังงานสำรองก๊าซธรรมชาติ ซึ่งยังไม่มี การนำก๊าซที่ได้จากโครงการนี้มาใช้ประโยชน์ต่อส่วนรวม
- 4) ประชาชนในพื้นที่โครงการไม่ได้รับรู้การศึกษารายงานวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) ที่ชัดเจนจึงขาดความเชื่อมั่นในโครงการ
- 5) ประชาชนในพื้นที่ไม่ได้รับผลประโยชน์จากโครงการ โดยตรง และรัฐบาลต้องรับภาระหนี้สินจากเงินกู้ต่างประเทศ

ผลกระทบจากอุตสาหกรรมต่อเนื่อง

- 1) การเวนคืนที่ดินเพื่อใช้เป็นพื้นที่เขตอุตสาหกรรมต่อเนื่อง
- 2) การไหลของแรงงานเข้าสู่พื้นที่อันก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม
- 3) การเกิดมลพิษจากอุตสาหกรรมปิโตรเคมี และอุตสาหกรรมต่อเนื่อง

ผลกระทบด้านสุขภาพอนามัย และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

- 1) ประชาชนไม่มีความมั่นใจในความปลอดภัยของท่อส่งก๊าซ และวิตกกังวลต่อการก่อวินาศกรรม และอุบัติเหตุที่อาจจะเกิดขึ้น รวมทั้งการควบคุม ป้องกัน และตรวจสอบหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- 2) ประชาชนไม่มั่นใจว่าหน่วยงานใดรับผิดชอบในมาตรการป้องกันอุบัติเหตุจากการระเบิดหรือการรั่วของก๊าซธรรมชาติ

ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม

ระบบนิเวศทางทะเลและการประมง

- 1) การประกอบอาชีพประมงจะได้รับผลกระทบ เนื่องจากมีกฎหมายบังคับห้ามมิให้ผู้ใดทอดสมอเรือ เกาสมอ หรือ ลาก แห อวน หรือเครื่องจับสัตว์น้ำอย่างใดในเขตระบบขนส่งปิโตรเลียมทางท่อของ ปตท. ในแม่น้ำ ลำคลอง ทะเล (ตามมาตรา 34 ของ พ.ร.บ. ปตท.)

- 2) ประมาณสัดส่วนน้ำจะลดลงเมื่อมีการดำเนินโครงการเกิดขึ้น ซึ่งจะมีการปล่อยน้ำเสียลงสู่ทะเลในบริเวณใกล้โครงการ โรงแยกก๊าซฯ

มลพิษทางอากาศ ฝุ่นละออง เสียง และกลิ่น

- 1) การปล่อยก๊าซ เช่น คาร์บอนไดออกไซด์ และซัลเฟอร์ไดออกไซด์จากโรงแยกก๊าซทำให้เกิดมลพิษทางอากาศ
- 2) การจัดการมลพิษที่เกิดจากอุตสาหกรรมต่อเนื่อง รวมทั้งมลพิษจากโรงงานอุตสาหกรรมที่มีอยู่เดิม ยังไม่มีการป้องกันและแก้ไขที่ดี

แหล่งน้ำธรรมชาติ (ใต้ดิน/บนดิน) และระบบบำบัดน้ำเสีย

- 1) ผลกระทบต่อคุณภาพน้ำในคลอง และการปนเปื้อนของสารพิษต่อน้ำใต้ดิน
- 2) ผลกระทบต่อแหล่งน้ำอุปโภคบริโภคเนื่องจากโรงงานอุตสาหกรรม
- 3) ผลกระทบทางทะเลจากการปล่อยน้ำทิ้งจากโรงงานอุตสาหกรรม

3.3 นโยบายความร่วมมือระหว่างประเทศ

3.3.1 โครงการศูนย์ศึกษาเพื่อการพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่าย Indonesia-Malaysia-Thailand Growth Triangle, Thailand

โครงการพัฒนาเขตเศรษฐกิจสามฝ่าย (IMT-GT) เป็นโครงการที่เริ่มต้นขึ้นและได้มีการลงนามข้อตกลงระดับรัฐมนตรี ณ ที่ประชุมเกาะลังกาวิ ประเทศมาเลเซีย เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2536 โดยกำหนดให้เป็นโครงการความร่วมมือเพื่อการพัฒนาภูมิภาคระหว่าง 3 ประเทศ (Sub-regional Development) ซึ่งได้แก่ ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซียและประเทศไทย ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด 230,000 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วยพื้นที่ภาคเหนือเกาะสุมาตราของ ประเทศอินโดนีเซีย ได้แก่ แคว้นอาเซห์ (Ache), จังหวัดสุมาตราเหนือ (North Sumatra) และ เรียว (Riau) พื้นที่ทางภาคเหนือของประเทศมาเลเซีย ได้แก่ รัฐเคดาห์(Kedah), เปรัก(Perak), ปีนัง(Penang) และเปอร์ลิส (Perlis) และ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย ได้แก่ สงขลา สตูล ยะลา ปัตตานี และ นราธิวาส โดยมีเป้าหมายหลักคือ การสนับสนุนให้ภาคเอกชนเข้ามามีการลงทุนและอำนวยความสะดวกความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาคนี้ ได้แก่ การลงทุน การค้า อุตสาหกรรม การเกษตรและการประมง ด้านการท่องเที่ยว การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการเคลื่อนย้ายแรงงาน การขนส่ง การสื่อสาร โทรคมนาคม และพลังงาน

ผลของโครงการความร่วมมือดังกล่าวส่งผลให้เกิดการลงทุนเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ การคมนาคม ของพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และสามารถขยายบทบาทเข้าสู่การเชื่อมโยงในระดับนานาชาติ อันจะเป็นการเสริมศักยภาพทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นอีกหลายด้าน เช่น การเป็นศูนย์กลางในการส่งออกและนำเข้าสินค้าของภาคใต้ การตั้งนิคมอุตสาหกรรม หากตั้งเขตอุตสาหกรรมการค้าบริเวณชายแดนไทย-มาเลเซีย (ป่าดงเบขาร์) การลงทุนในอุตสาหกรรมใหม่และอุตสาหกรรมยางพาราเพิ่มขึ้นและมีบทบาทมากขึ้น ด้วย

3.3.2 ข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า (General Agreement of Tariff and Trade : GATT)

ข้อตกลงว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า หรือที่เรียกอย่างย่อว่า GATT (General Agreement of Tariff and Trade) คือ ความตกลงทางการค้าระหว่างประเทศ มีหน้าที่เป็นกฎระเบียบทางการค้าระหว่างประเทศ เป็นเวทีเพื่อการเจรจาลดข้อกีดกันทางการค้าพร้อมๆ กันหลายประเทศ และเป็นเวทีให้ประเทศคู่กรณียุติข้อพิพาททางการค้า ซึ่งเริ่มต้นขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2590 (1947) ซึ่งเกิดขึ้นช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 21 ที่ประเทศต่างๆ ต้องการฟื้นฟูเศรษฐกิจ ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2490-2536 (ค.ศ. 1947-1993) GATT ได้จัดให้มีการเจรจาทางการค้าพหุภาคี เพื่อลดข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคทางการค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งอัตราภาษี โดยเฉลี่ยของสินค้าอุตสาหกรรมลดลงจากร้อยละ 10 ในปี พ.ศ. 2491 (ค.ศ. 1948) เหลือเพียง ร้อยละ 4 ในปี พ.ศ. 2536 (ค.ศ. 1993) การค้าขยายตัวโดยมีอัตราเฉลี่ย ร้อยละ 6 ต่อปี และ อัตรา GDP ของโลกขยายตัวโดยเฉลี่ยร้อยละ 2 ต่อปี ซึ่งถือว่าสูงกว่ามาตรฐานในช่วงก่อนที่จะมี GATT ซึ่งขยายตัวร้อยละ 0.9 ต่อปี

การเจรจารอบอุรุกวัย ถือเป็นการเจรจารอบที่สำคัญที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อกฎเกณฑ์การค้าโลกมากที่สุด เพราะนอกจากจะมีการเจรจาภาษีและอุปสรรคทางการค้าเช่นเดียวกับการเจรจารอบอื่นๆ ที่ผ่านมาแล้ว ยังได้ขยายขอบเขตการเจรจาเพื่อปรับปรุงกฎเกณฑ์ของ GATT ที่ได้กำหนดมาเกือบ 50 ปี ให้กระชับรัดกุม และมีความทันสมัยต่อสภาวะการค้าโลกในปัจจุบันที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไป อันเป็นผลดีต่อประเทศ โดยเฉพาะประเทศไทยที่มีการส่งออกและนำเข้าสินค้า ทั้งส่วนกลางและภูมิภาคของประเทศ

ในส่วนของจังหวัดสงขลาที่ได้รับผลต่อการส่งเสริมการส่งออกและนำเข้าอย่างมาก เนื่องจากทำให้มีการกระตุ้นการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม การผลิตสินค้าส่งออกของจังหวัดและตลอดจนการขยายตัวของภาคการผลิตและการค้าภายในจังหวัดให้ดียิ่งขึ้น

3.3.3 นโยบายองค์การการค้าโลก (World Trade Organization :WTO)

องค์การการค้าโลก World Trade Organization (WTO) เป็นองค์การระหว่างประเทศที่พัฒนาการมาจาก แกดต์ (General Agreement on Tariff and Trade : GATT) จัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อ วันที่ 1 มกราคม 2538 มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่ นครเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ มีหน้าที่

- เป็นกฎระเบียบทางการค้าระหว่างประเทศ
- เป็นเวทีเพื่อเจรจาการค้า
- เป็นเวทีให้ประเทศคู่กรณียุติข้อพิพาทการค้า

หลักการสำคัญของ WTO

1. การกำหนดให้ใช้มาตรการทางการค้าระหว่างประเทศโดยไม่เลือกปฏิบัติ (Non-discrimination)
2. การกำหนดและบังคับให้มาตรการทางการค้าจะต้องมีความโปร่งใส (Transparency)
3. เจรจาเปิดเสรีการค้าระหว่างประเทศบนพื้นฐานความมั่นใจ โดยสมาชิกเปิดตลาดแล้ว จะให้ความมั่นใจว่าจะไม่ถอยกลับมากกว่าที่ได้ผูกพันไว้ใน WTO
4. คุ้มครองผู้ผลิตภายในด้วยภาษีศุลกากรเท่านั้น (Tariff-only Protection)
5. ส่งเสริมการแข่งขันทางการค้าที่เป็นธรรม (Fair Competition)
6. มีสิทธิให้ข้อยกเว้นในกรณีฉุกเฉินและจำเป็น (Necessary Exceptions and Emergency Action)
7. ให้มีการรวมกลุ่มทางการค้าเพื่อลดภาษีระหว่างกัน หากมีวัตถุประสงค์ที่ขยายการค้า (No Trade Blocs)
8. มีกระบวนการยุติข้อพิพาททางการค้า (Trade Dispute Settlement Mechanism)
9. ให้สิทธิพิเศษแก่ประเทศกำลังพัฒนาในการปฏิบัติตามพันธกรณี (Special and Differential Treatment : S&D)

ประโยชน์ที่ได้รับจาก WTO ของจังหวัดสงขลา

ผลจากนโยบาย WTO ทำให้การค้าจังหวัดสงขลาเปลี่ยนแปลงในการที่ดีขึ้น เนื่องจากมีกฎเกณฑ์การค้าที่เข้มแข็งขึ้น ประเทศสมาชิกจะต้องถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดทำให้ประเทศที่มีพลังทางเศรษฐกิจมหาศาลดำเนินการที่มีผลเป็นการบิดเบือนการค้า หรือดำเนินนโยบายทางการค้าที่ไม่เป็นธรรมได้น้อยลง เศรษฐกิจขยายตัวขึ้น นอกจากระเบียบเศรษฐกิจการค้าภายใต้ WTO จะเป็นพันธกรณี

หรือข้อมูลข้อผูกพันที่สมาชิกจะต้องถือปฏิบัติแล้วยังเป็นการให้สิทธิประโยชน์ระหว่างกันด้วย เนื่องจากผลประโยชน์ที่ประเทศหนึ่งจะได้รับจะเกิดขึ้นเมื่อประเทศอื่นๆปฏิบัติตามพันธกรณีในภาพรวม ผลจากการเจรจาจึงทำให้เศรษฐกิจขยายตัว ผู้ผลิตและผู้บริโภคได้ประโยชน์มากขึ้น เนื่องจากไทยได้รับประโยชน์จากการลดภาษีของประเทศอื่น คือ การลดภาษีจะทำให้ราคาสินค้าต่ำลง เป็นการลดภาระเงินเพื่อและเป็นประโยชน์กับผู้บริโภคและในฐานะผู้ผลิต การลดภาษีจะช่วยให้ราคาวัตถุดิบลดลง ช่วยลดต้นทุนการส่งออกของไทยทำให้ฐานะการแข่งขันดีขึ้นและเป็นการบังคับให้อุตสาหกรรมภายในประเทศต้องปรับปรุงประสิทธิภาพในการผลิตไม่เป็นภาระของสังคมและทำให้เศรษฐกิจเคลื่อนไหว และทำให้การค้ามีความเป็นธรรมมากขึ้นนับตั้งแต่ที่ประเทศได้เข้าร่วมเป็นสมาชิก WTO มีการส่งออกและนำเข้าที่ได้คุณมากขึ้น โดยเฉพาะจังหวัดสงขลาที่มีอุตสาหกรรมการส่งออกประเภทอาหารทะเลและยางพารา ในแต่ละปีมีการลงทุนอุตสาหกรรมทั้ง 2 ประเภทนี้เพิ่มขึ้นและคาดว่าจะเป็นมีการขยายการลงทุนมากขึ้น นโยบายของ WTO จึงสอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของจังหวัดสงขลาอย่างยิ่ง

3.3.4 นโยบายเขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area : AFTA)

ที่ประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 4 ในเดือนมกราคม 2535 ณ ประเทศสิงคโปร์ มีมติเห็นชอบกับข้อเสนอของ ฯพณฯ นายอนันต์ ปันยารชุน นายกรัฐมนตรีของไทยในขณะนั้นที่ได้เสนอแนวทางการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจของอาเซียนด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน และได้มีการจัดทำความตกลงแม่บทว่าด้วยการส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจของอาเซียน (Framework Agreement on Enhancing ASEAN Economic Cooperation) ค.ศ. 1992 ซึ่งตกลงในหลักการเพื่อลดอัตราภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าอุตสาหกรรม และสินค้าเกษตรแปรรูปที่ค้าขายระหว่างกันให้มีอัตราภาษีต่ำสุด โดยใช้ข้อตกลงว่าด้วยอัตราศุลกากรพิเศษที่เท่ากัน (Common Effective preferential Tariff –CEPT) เป็นกลไกในการดำเนินการ มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะทำการค้าภายในกลุ่มอาเซียน เช่น บรูไน อินโดนีเซีย มาเลเซีย พม่า ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ เวียดนาม และไทยเป็นไปอย่างเสรี มีอัตราภาษีต่ำที่สุดและปราศจากข้อจำกัดทางการค้าด้านภาษีซึ่งจะก่อให้เกิดการดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศและที่สำคัญคือเพื่อที่จะรองรับสถานการณ์เศรษฐกิจการค้าโลกเสรี

ผลกระทบที่ได้จากข้อตกลงของ AFTA ที่มีต่อจังหวัดสงขลา จะเกิดจากความสามารถในการขยายตลาดสินค้าในอาเซียน จากสาขาอุตสาหกรรมอาหารแปรรูป ผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมสาขาสำคัญของจังหวัดสงขลาได้มากขึ้น สำหรับผลิตภัณฑ์ไม้ยางพาราแปรรูปมีแนวโน้มที่เพิ่มสูงขึ้นเพราะสามารถนำวัตถุดิบจาก ASEAN ในราคาค่าต้นทุนที่ลดลง โดยที่ไทยมีความได้เปรียบในด้านเทคโนโลยีการผลิตด้านนี้ เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ

ในกลุ่มอาเซียน ซึ่งผลต่อการแข่งขันในตลาดโลกที่ดีขึ้น นอกจากนี้หากเกิดการย้ายฐานการผลิตอุตสาหกรรมในกลุ่มอาเซียน จังหวัดสงขลาก็มีศักยภาพในสาขาอิเล็กทรอนิกส์ ตลอดจนทรัพยากรที่จำเป็นอื่นๆอีกทั้งจังหวัดสงขลามีนิคมอุตสาหกรรมฉลุงที่มีพร้อมทั้งการอุตสาหกรรมทุกๆ ด้าน เพื่อการส่งออกในตลาดอาเซียนที่เพิ่มขึ้นทุกๆปีด้วย